

[Bollerup Madsen.]

nalfabrikker kunde vedblive at være Medlemmer af Pensionsordningen. Det kan de jo ikke nu.

Naar der opretholdes en Pensionsordning under Statens Medvirken for dette Fag, vilde jeg imidlertid finde det rimeligt, at alle Medlemmer af Faget kunde være med. Det er nu saadan, at en Farmaceut, der arbejder nogle Aar paa en Medicinalfabrik, lige saa stille glider ud af Ordningen, og hvis han saa senere vender tilbage til Apotekerarbejdet, maa han præstere en Efterbetaling for de paagældende Aar — hvis han overhovedet kan komme ind igen. Naturligvis burde Farmaceuternes Medlemsskab i den Tid, de er paa en Medicinalfabrik, være betinget af, at deres Arbejdsgiver betalte en forholdsmæssig Andel til deres Pension paa samme Maade, som Apotekerne gør det, men da det er her, Pengene tjenes, vilde det heller ikke være nogen større Synd.

Medens jeg er ved Medicinalfabrikerne, vil jeg gerne spørge den højtærede Minister, om der er fornødent Tilsyn med de Varer, der tilvirkes her. Man hører jævnlig Klager over, at Priserne stadig er særlig høje. Nu har Medicin aldrig været billig, men der burde være et rimeligt Forhold mellem Priserne paa Fabriksvarerne og Priserne paa de Varer, som fremstilles af den enkelte Apoteker; man har ikke Indtryk af, at det er saaledes. Jeg mener, at de Klager har Ret, som siger, at der bør være et rimeligt Forhold mellem Priserne paa de konfektionsfremstillede Varer og de Varer, som fremstilles af den enkelte Apoteker; jeg vil bede den højtærede Minister om at have sin Opmærksomhed henvendt derpaa.

Pedersen-Nyskov: Det er kun ganske faa Bemærkninger, jeg skal fremføre angaaende Lovforslaget. Rigsdagen faar jo ikke med denne Sag at gøre de første to Aar, da den nu foreslaaede Form skal gælde til 1950, til hvilken Tid en Kommission skal finde frem til en ny Lov om Apotekervæsenet.

Vort Parti ser gerne, at der sikres de paagældende en rimelig og ordentlig Pension i den Tid, der er tilbage, til Kommissionen har udført sit Arbejde. Ogsaa Farmaceuternes Sum hæves jo op til Apotekernes Sum, og det er naturligt at hjælpe ogsaa dem, der ikke faar Apotek, til at faa den Pension, som de andre faar.

Den ærede foregaaende Taler talte om, at Medicinen er dyr, og jeg kunde ligesom han ønske, at man kunde finde en saadan

Prisordning for disse Varer, som desværre skal bruges af mange Mennesker, at de blev saa billige som muligt.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Poul Clausen: Lovforslaget gaar i det væsentlige ud paa en à jour-Føring af en Række Pensionsforhold, som længe har trængt til det. Apotekerloven af 1932 fastsatte Pensioner for Apotekere, Farmaceuter og deres Enker, men ordnede ikke Sagen paa en rimelig Maade. Den mellemliggende Tid har vist det, og de, der i den samme Tid har faaet Pension, har følt det.

I Lovforslaget foreslaas Apotekerpensionens Grundbeløb forhøjet med 100 pCt. og Enkepensionens med 50 pCt. For Farmaceuterne forhøjes Grundbeløbet saaledes, at Slutpensionen bliver af samme Størrelse som Apotekernes, saafremt vedkommende Farmaceut har fuld Apotekeruddannelse, medens de saakaldte Eksaminater faar en Del mindre, og Enkerne efter Personer af de her nævnte Kategorier faar en tilsvarende Forhøjelse. Derudover indføres for alle disse Personers Vedkommende en Graduering baseret paa vedkommende Farmaceuts Tjenestealder ved Pensionens Indtræden. I meget væsentlig Grad bygges der paa Principperne i de tilsvarende Bestemmelser i Tjenestemandsløven af 6. Juni 1946. Man forstaaer derfor knap Grunden til, at Lovforslaget kun vil give de forhøjede Pensioner til Personer, som bliver pensionsnydende fra og med 1. April 1947, medens de tilsvarende Bestemmelser i Tjenestemandsløven havde tilbagevirkende Kraft til 1. April 1946. Dette betyder, at Personer, der er traadt ud af Funktion i Finansaaret 1946—47, bliver henregnet til de gamle Pensionisters Kategori, og i Overensstemmelse med, hvad man kunde kalde dansk Sæd og Skik, behandles ringere end de senere tilkommende Pensionister, medens det efter min Opfattelse maatte være rimeligere at ligestille dem med disse, idet man maa erindre, at den ugunstigere Stilling, man her indfører, bevares Resten af Livet.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, men vil bemærke, at de tilsyneladende udviklede Bestemmelser i Lovforslagets § 1 c tilsigter en Afvikling af en Række Forhold, begrundet i den stykkevise Opbygning af Pensionsreglerne for Farmaceuter, Regler, som har maattet gennemløbe mange forskellige Faser i Løbet af de 30 Aar, der er forløbet, siden Farmaceuterne selv tog Pensionssagen i deres Haand. Endnu i 1932, da Apoteker-